

במדינה

(המשך מעמוד 17)

מחלוקתה: "מי בעד הסתייגות מס' 2?" קרא המזכיר לתוך המיקרוסופ. "אין סיעה כזו!" קרא אחד החברים ממקומו. "מי אמר את זה?" התעניין יצחק בן אהרון, כמורה קפדן המתכוון להתרות ב"תלמיד טורר". "אין סיעת מס' 2", חזר חבר הוועד הפועל מסיעת מרי, אלכס מסיס, על קריאתו. "לא היתה סיעה כזו בבחירות להסתדרות בשנת 1969 — ולא ייתכן סיעה שלא קיימת תגיש הסתייגויות..." "תשב! אני בחליטה! ישנה סיעת מס' 2", צווח יצחק בן אהרון, באחת מהתקפות החימה שלו, המוכרות יפה כליכך לחברי מוסדות הסתדרות. מסיס לא ישב, ויור"ר הנשיאות, מנהל סולל בונה צבי, רכטר, נאלץ להתערב. יצחק בן אהרון נכנע. ההסתייגות לא הועמדה להצבעה, וחברי מס' 2 במועצה חזרו לבתיהם כחברים של סיעה שאינה קיימת.

משפט

זאב לזאב ערב

חבורת נזמרים שרימתה פוחרים

ברחבי תל אביב נזכרה בעת

התזמנתו של אחד מהם

אריה שמואלי (23) בחר בקפידה רבה את מערכת הרהיטים שבה חפצה נפשו, עמד כיאות על המקח, גמר מהיר, נתן תשלום ראשון במוזון, ואת היתר בשטרות בחתימת ידו, ובעדבות שלושה חותמים נוספים. "אני עומד להתחתן", הסביר לבעל החנות, "ואני רוצה לעשות לכלה שלי הפתעה — להביא לה הרהיטים לבית".

תרגיל חוזר. לאחר שיצא מחנות הרהיטים, לא מיהר שמואלי חושב כסר שלם, אל כלתו הצעירה, במקום זה, הוא נכנס לחנות הרהיטים אחרת, חזר שם פעם נוספת על המערכה הקודמת. את כל הרהיטים שקנה תמורת תשלום ראשון בלבד, מיהר שמואלי להעמיס על משאית, ולהיבילם למקומות שונים. שם מכר אותם, בהנחה ניכרת — אך תמורת מוזמנים.

שופטרים בתזונה. כך, נותר שמואלי עם כמות מוזמנים גדולה בידיו, ואילו סוחרים רבים נותרו עם שטרות חסרי-יערך בידיהם.

כאשר ראו ידידיו של שמואלי, שחתמו עבורו ערכות מבלי להתכוון לשלמה אי פעם, כי שיטת שמואלי דופקת — החלו גם הם נוקטים בה, כשהפעם שמואלי וה"אחרים חותמים ערבות. הבדיחה בכל העניין, היתה ששמואלי אכן עמד להתחתן, כפי שסיפר — למרות שלא הביא לכלתו אף שמץ מכל הרהיט שי רכש.

היה זה בטקס הנישואין, כאשר חוקרי משטרה לבושי-אזרחית הביאו עימם את הסוחרים המרומים. אלה זיהו גם את ה"חתן, גם את ידידיו, החותמים הנדיבים. **הזאבים.** באמצע השמחה, עצרה ה"משטרה את כל חבורת זאבי הרהיטים, והם הובאו בפני השופטת המחוזית חנה אבנור.

סניגורו של שמואלי טען כי בסדר-הכל ביצע הנאשם קנייה מסחרית רגילה, אולם התובע, דן מור, טען כי שמואלי לא התכוון מעולם לכבד את השטרות שחתם, השופטת הסכימה עם נקודת-ראויה של התובע, שלחה את החתן הירוק לשלוש שנות מאסר בפועל, את רעיו לשנה וחצי.

חינוך

מופצי החלום

קבוצת עסקנים

רודפי-שררה מביאה

דחתמוטפותה של

מידרשת שדה-יבוקר

"אם הייתי אוהב את הנגב, הייתי יושב בו", הטיח יעקובסון, יו"ר קרן הנגב, בפני משלחת המחנכים ממדרשת שדה-יבוקר, שהתאוננה בפניו על מחדלי הקרן. ובמשפט בודד זה, תימצת יעקובסון את מהות היחסים בין המורים והמדענים, אנשי צוות המדרשה, שהתיישבו בנגב וקשרו בו עתידם — לבין קבוצת העסקנים ה"מסתתרת מאחורי השלט קרן הנגב.

למען איקריה

(המשך מעמוד 19)

בפני אנשי מרי עמדה ברירה קשה: האם לזנוח את מערכת-הבחירות שהם עסוקים בה, או לשחוק למראה העוול ה"חדש?"

בסוף ניצח השיקול הפשוט: כאשר נע"ה עוול, מוכרחים להגיב, בלי כל חשבון. וכך יצאה הקריאה: לעלות לאיקריה, ל"הניח בה פרחים — פרח על כל פרח שנעקר עליידי המישטרה.

בשבת בבוקר, כאשר המוני ישראל נה"רו לשפת-הים לבילוי, התקבצו קבוצות המפגינים ברחבי הארץ: בויקים, ביד"חנה, בנתניה, בחיפה, בעברון, בכל מקום מצאו שהמישטרה כבר ממתינה להם ב"מקום-האיסוף. קציני-המישטרה הזליחו אור"חם שהם מפירים את החוק, איימו עליהם בהתנגשות-דמים, כל מיספרי המכוניות נרשמו. רשת של אלחוט כיסתה את הארץ כולה ודיווחה למוקד-הפעולה על מיספר המפגינים, ועל נתיבי גישתם.

כמה ימים לפני כן כבר פתחה המישטרה במערכת-הספחדה, הדליפה לעיתונים ידיעות מסמרות-יער על שפיכת-הדמים העומדת להתרחש. זה הפחיד את רכיה-לבב, מי שבא היה מוכן לספוג אלה על הראש, לבלות את הלילה בכלא.

בכל זאת הם באו. חבורה גדולה ומגוון-נת — אנשי שי"ח גלהבים, אנשי השומר"ה הצעיר המפרים את קו מיסלגתם, נאמני העולם הזה — כוח חדש, ותיקי האופר"ה ויציה במק"י, וסתם אזרחים שאיכסת להם, ושמצטרפם לא נתן להם מנוח, כמו הסופר יורם קניוק והפרופסור גדעון גילה.

תחת השמש הלוהטת, על הכביש, ללא מים וצל, עמדו האזרחים מול השוטרים. גם האווירה הלכה והתחממה. הכנסייה, מול עיניהם, קראה להם בפעמור גים אילמים.

קציני-המישטרה הבכירים, שהתרוצצו בשטח, הסכימו רק ששני מפגינים יעלו לבדם לכנסייה. המפגינים סירבו — הם תבעו שתעלה משלחת גדולה, לפחות איש אחד מכל מקום בארץ. בעוד המשא" ומתן נמשך, התפתחו תיגרות-ידיים. צעירי רים התיישבו על הכביש, נגררו תוך חבי טוח ומכות אל מכונית-מעצר. חבריהם עטו על השוטרים, כדי לשחרר את חברייהם. הם היה נדמה שבכל רגע תפתח התנג"ש שות כללית, שתגרום לפגיעת עשרות.

אולם המפגינים, חדורי רוח אי-האלי"מות, לא התפתו. הם לא הרימו את האבי גים הכבדות שהיו פזורות בשטח, לא הח"זירו מכות, נגררו על הארץ ללא תגובה, לפתע השתתקו הקולות. יוסי אמיתי, איש קיבוץ גבולות, המיזרחן הצעיר שי הקסים את המשתתפים הערביים בבולוניה, נאם בערבית אל אנשי מישמר-הגבול, הס"ביר להם את הטרגדיה של איקריה. יורם קניוק, בקולו השקט, ביטא את לבטיה-מצ"פון של ישראלי המסרב להשלים עם עוול. "לא אנחנו מפירים את החוק", קרא אורי אבנרי, "הממשלה מפירה את החוקה הבל"תי-כתובה של מדינת-ישראל ואת חושי הצדק הטבעי של אזרחיה. פרשת איקריה היא מהדורה חדשה של פרשת כרם נבות. כולנו יודעים מה היה סופה של איזבל, שהיתה אחראית למעשה-ההנבלה ההוא. ה"כלבים ליקפו את דמה".

אחרי ארבע שעות של התכתשויות בלתי-פוסקות על הכביש, היה על המפגינים לסיים את המאבק — כי הבישוף רייא המתין להם, כמתוכנן בביתו בחיפה. אולם המפגינים סירבו לפנות את השטח ולהשאיר את חבריהם במעצר. שוב התי-נהל משאומתן — והפעם נכנעה המיש"טרה. כל העצורים שוחררו, וההפגנה הניי-דת המשיכה בדרכה.

יותר מכל שמחו על כך השוטרים, שי רבים מהם הסתירו רק בקושי את אהדתם למפגינים. הדרוים של מישמר-הגבול מכירים היטב את הטרגדיה של איקריה, המזכירה להם את מעמדם הנחות כאזרחים ממדרגה שניה בישראל. גם השוטרים ה"הודיים לא התלהבות להפעיל את אלותיהם נגד אנשים שבאו להפגין נגד עוול.

כאשר הותנעו המכוניות וההפגנת יצאה דרומה, היתה שימחת השוטרים גלוייה. מה ושם, כאשר לא ראו זאת המפקדים, הם נופפו בחשאי שלום למפגינים.

הסיום בא כעבור יום. לפי מיטב המ"סורת הקולוניאלית הבזויה, הזמין אליו מפקד מישטרת עכו כמה מן הקווילינגים של השלטון שבקרב העקורים. תבע מהם להסתייג מהפגנת הישראלים שחשו לעז"רתם. האנשים הסכימו בבושת-פנים — והמישטרה פירסמה זאת בתרועת צהלה.

טוטו טוטו

12

השבוע מינימום פרסים

50% מכלל ההכנסות

בחוספת סכום העברה

עשה לך מנהג קבוע - מלא טוטו כל שבוע!

הפרס כפליים

2000

מינימום פרס ראשון

150,000

ומצטבר עד

500,000*

* הזכייה בפרס הראשון לכל טופס אינה יכולה לעלות על המינימום של 250,000

פריס, ברכוני המליחה